

Yaşama Öpüşmek

— rahime-kaya · 20 Şubat 2011

Sabahın ilk saatlerinde görünürlerdi duvarın başında. Önce birisi gelirdi, sonra diğeri. Bir süre uzaktan bakarlardı birbirlerine. Bakışma biter ve yavaş yavaş yaklaşırlardı. Birisinin hızı diğeri azdı. Karşılıklı gagalar değerd; bir açılırdı ağızları bir kapanırdı. Gören her göz, özlemle gagalaştıklarını fark ederdi. Dakikalarca devam ederdi bu konuşma ya da sevişme. Adını tam koyamazdım bu kavuşmanın. Birden sertleşirdi hareketler. Seyrek aralıklarla ve sertçe gagalar değerd. O zaman anlardım az önceki gagalaşmanın sevişme olduğunu.

Ötüşme sesleri camı deler odamın dört duvarında yankılanırdı. Can gelirdi odama. Bir dolu yaşam gelirdi. Bedensiz, sestem ibaret canlardan; yaşamıma sevinç, gününe anlam gelirdi.

İki kumrudan hangisi erkek ya da dişiydi bilmiyorum. Hangisi olduğu fark etmeksizin bir tanesi bendim. Evet, kesinlikle bendim, ötekide yaşam.

Bir bakarım cemreleri giymiş sarı sıcaklarla çıkar gelir karşıma. Elllerinde çimlenmiş tohum. Sarılırim sarı sırmalara, toprağında fidanlar baş verir. Kıpır kıpır kıpırdar yüreğim, güvercin olur uçarım gökyüzüne. Her kanat çırpınışım sevgi, sevda olur. Her ötüşüm buram buram türkü. Mavi sedalar örter evreni, sevgilerim büyür.

Sığamam dünyaya.

Fidanlar dal verir, beyazlı pembeli çiçeğe...

Yaz mevsimine allı yeşilli girecek olmanın heyecanı titretir yüreğimi. Mayısın, haziranın anlamları değişir. Güneşin pırıltılarını bekler, akarsular...

Birden bir fırtına çıkar, tipi başlar. Dökülür çiçeklerim, kırılır körpe dallarım. Don tutar toprağımı. Tohum ağlar. Üşürüm...

Allarım mora döner, sonra kangren karasına. Artar sızılarım. Sızım sızım sızılarım. Bıçaklar derman olmaz, bulunmaz merhem.

Bükülür boynum.

Dağ doruklarındayken, yıkılır tepelerim. Yeşil vadiler kaybolur...

Bereketsizlik yazılır yazgıma... Meyveyi özlemekle geçer ömrüm.

Gıpta ile bakarım ektiğini toplayanlara. Sepet sepet meyve dağıtanlara...

Yaşam, kimisine almayı, kimisine vermeyi hak görür. Hiç olmazsa arada eşit olsa alan ve verenler... Eşit olsa yaşama öpüşmeler... Eşit olsaydı mevsimler...

Yalancı güneş belirir tepelerimde. Yüreğim koşar ardından. Sarılırim yalan düşlere, mevsimlere. Hazan çiçekleri açar gazeller arasında. Sevmeye zorlarım kendimi ama çokta sevemem.

Benim memleketimde güz çiçeklerine "ölüm çiçeği" denir. Beklide bundan sevemedim hazanları ve hazanın çiçeklerini. Ama seyretmekten vazgeçmem. Ben onları, umudumun kırıntısına seyredirim.

Onlarsa, benim mevsimsiz bakışlarıma...

Ah işte kış yine geliyor, donacağım, donacağım...

Pastırma yazı gelir aniden. Bir tutam sevginin ışığıyla... Donan hücrelerim ısınır. Sevgi bu, kâinatı var

eden sevgi. Nasıl ısınmasın hücrem, nasıl unutmam yeni gelecek kangren mevsimini...
Duvarın başında ilk kondukları yerlerine geri dönerlerdi kumrular. Saatlerce kıpırdamadan ve birbirlerini bırakmadan orada beklerlerdi. Sonra yeniden yakınlaşır ve sevgiyle değerdi gagaları.
Dört ay boyunca, odamın penceresini örten duvarın başına konan bu çifti seyrettim.
Pencereden gökyüzünü gördüğüm açıklık en fazla yarım metreydi. Ama umurumda değildi. Sanki o yarım metreden dünyayı görüyordum. Sonsuz sevgiye sarılıyor, kendimi onun kucağına bırakıyordum.
Gökyüzünü ve güneşi görüyordum ya...
Zemheri güneşinin düşüyle sarıyorum mevsimsiz yıllara
Dudaklarım yaşamın dudaklarında
İki kumrunun gagasında; bir barışıp bir küsmelerinde
Birbirlerini hiç bırakıp gitmemelerinde
Yaşamı öpmek.

14 Şubat 2010

Rahime Kaya